

kunne gaae ind derpaa, men jeg indseer ikke vel, hvorledes det skulde kunne ordnes saaledes. Men at blive ved, saaledes som det var Finanzministerens Mening, at Ancienniteten skulde gjøre Forskjellen, kan jeg dog ikke finde rigtigt af de tidligere udviklede Grunde. Det vil iøvrigt naturligtvis komme under Forhandling i Udvalget, da jeg kun har kunnet udtale min egen Mening.

Usgaard: Saavidt jeg forstod den høitærede Finanzminister, gjorde han mig og de to ærede Medforslagsstillere den Ære at henregne os til sine Venner. Jeg troer rigtignok, at jeg forsaavidt maa prostere mod hans Vennskab (Munterhed), saa stor Ære det forresten vilde være for os, thi vi have ingenlunde overseet, at vi i den Henseende kom i stor Modsigelse med hans Forslag; men vi have heller ingenlunde havt til Hensigt paa paa den Maade at erhverve os hans Vennskab. Vor Hensigt var meest den, som min meget ærede Sidemand (Treschow) stod udtalte, saavidt muligt at faaanske Skatteyderne. Vi antage nu, at de bedst lønede Embedsmænd i den 2den Klasse havde saadanne Gager, at de kunde være vel tjente dermed, og vi troede derfor heller ikke, ligesom Udvalget i Amtsforvalterlønningssagen har antaget det samme, at der behøvedes noget Alderstillag for dem. Derfor indskrænkede vi Alderstillagene til dem, der vare ansatte i de to laveste Gageklasser, og derfor troede vi ogsaa at kunne nedsatte det, som vi have foreslaaet. Med Hensyn til den 3die Klasse er det vist, som den høitærede Finanzminister bemærkede, at hele Besparelsen kun bliver 1500 Rbd; men vi ere ogsaa gaaede ud fra, at de Gager, der vare bestemte, vare omtrent passende, naar Vedkommende havde Udset til det ringere Gagetillag, som vi have foreslaaet. Saaledes troe vi ikke, at kunne frafalde det Forslag, vi have stillet, men maae finde det at være pas-

sende, efter det der tilforn er bemærket med Hensyn til Anciennitetstillag i det Hele.

Vjerring: Jeg kan ikke nægte, at jeg med en vis Forundring har hørt det Foredrag, som nylig blev holdt af den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (H. P. Hansen). Med al min bedste Villie er det mig ikke muligt at see noget som helst i de to af ham og tre andre ærede Landstingsmænd gjorte Forslag, der paa nogen Maade antyder den Forklaring, den ærede Landstingsmand har givet af Bestemmelserne i disse Forslag. Naturligtvis maa han meget bedre end jeg vide, hvad hans Mening har været med at stille disse Forslag. Men i ethvert Fald forekommer det mig at være en noget særegen Maade at redigere Lovene paa, ligesom ogsaa en noget særegen Maade at fortolke Lovene paa, saaledes som han har gjort. Den samme ærede Landstingsmand har sagt, at jeg i mit Foredrag havde opstillet Belønning som en Regel for Gageringen, hvorimod han meente, at Retfærdigheden skulde afgjøre Gageringsforholdet. Det forekommer mig at være en ganske mærkelig Modsetning mellem Belønning og Retfærdighed; det er naturligtvis min Mening, at Belønningen skal udgaae af Retfærdighedsprincippet, saa at der ikke kan tænkes en saadan Modsetning. Den samme Landstingsmand har endvidere sagt, at efter det Forslag, som jeg har tilladt mig at understøtte, vilde Embedsmændene udsættes for at savne Befordring, fordi man vilde trøste dem og sig med, at de mulig kunne faae disse Alderstillag, og at man derfor vilde under dette Paaskud lade dem blive sprungne forbi af yngre Embedsmænd; men jeg troer rigtignok, at vedkommende Embedsmænd vilde være meget flettere tjente med at blive sprungne forbi af yngre, naar man ikke gav dem dette Anciennitetstillag, hvilket jo vilde blive Følgen, naar Alderstillag ikke var optaget i Loven.